

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1214/2025
07.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Миловановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К 17/24 од 24.03.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 268/25 од 25.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Миловановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К 17/24 од 24.03.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 268/25 од 25.06.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту К 17/24 од 24.03.2025.године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му се урачунава време проведено као лице лишено слободе од 28.09.2023. године од 01,00 часова до 28.09.2023. године до 14,45 часова. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то теретног моторног возила марке „...“, ближе описаног у изреци пресуде, са кључем за

стартовање мотора и саобраћајном дозволом на име окривљеног, а враћени су му мобилни телефони који су му привремено одузети.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 10.000,00 динара, као и на име трошкова кривичног поступка износ од 62.209,87 динара, ако и ВЈТу Пироту износ од 165.093,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 268/25 од 25.06.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, преиначена је пресуда Вишег суда у Пироту К 17/24 од 24.03.2025. године, у делу одлуке о кривичној санкцији тако што Апелациони суд у Нишу, окривљеног АА, за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од две године, у коју му је урачунао време од једног данаведеног у притвору и то дана 28.09.2023. године, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног АА одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена, осим у делу о трошковима кривичног поступка у ком делу је уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, првостепена пресуда укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Миловановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане нижестепене пресуде и ослободи окривљеног АА од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да изрека првостепене пресуде не садржи опис да је окривљени поступао уз свест о забрањености дела,

који је конститутивни елемент кривице из члана 22. КЗ и без кога нема субјективног елемента кривичног дела, па самим тим ни кривичног дела.

С тим у вези бранилац истиче да су противправност дела и свест о забрањености дела два различита појма, као и да је противправност елемент општег појма кривичног дела из члана 14. став 1. КЗ, а свест о забрањености кривичног дела представља конститутивни елемент кривице. Како елемент противправности није описан, то нема ни кривичног дела, па је суд требало да донесе ослобађајућу пресуду.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, су неосновани.

Кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, чини онај ко у намери да себи или другом прибави какаву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, док је ставом 3. истог члана прописано да ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја, или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица, казниће се затвором од две до дванаест година.

Одредбом члана 14.КЗ прописано је да је кривично дело оно дело које је законом предвиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено (став 1.), а одредбом члана 22. КЗ прописано је у ставу 1. да кривица постоји ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.

Одредбом члана 25. КЗ прописано је да је кривично дело учињено са умишљајем када је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење или кад је учинилац био свестан да може учинити дело па је на то пристао.

У изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени АА “дана 27.09.2023. године око 23,00 часова, на територији општине Димитровград, у стању урачунљивости, са умишљајем, по претходном договору, у намери да окр. АА прибави себи корист у износу од 200,00 евра, а осуђени ББ за себе и друге имовинску корист у износу од 4.000,00 евра по ирегуларном мигранту,

-омогућили недозвољени транзит кроз Р. Србију више лица – 23 ирегуларна мигранта држављанина Сирије и то:.....који су на путу од Р. Турске преко Р. Бугарске ушли у Р.Србију преко планине, кроз шуму, вођени од стране НН лица, ван граничног прелаза одређеног за прелаз државне границе и без личних докумената и важећих путних исправа потребних за легалан улазак у Р. Србију, у намери да оду у СР Немачку или неку другу државу Западне Европе

-на тај начин што је осуђени ББ ангажовао окр. АА да његовим комби возилом марке....превезе од Димитровграда до Београда наведена лица, па су након постигнутог договора заједно кренули из ШАпца, тако што је окр. АА управљао комби возилом....а осуђени ББ седео на месту сувозача и за све време пута говорио окр. АА у ком правцу да се креће, па кад су стигли на место изнад Димитровграда, где су чекали ирегуларни мигранти, окр. АА је зауставио возило, након чега су обојица изашли из возила, отворили врата на истом и када су ирегуларни мигранти ушли у товарни део возила, затворили су врата, након чега су отпочели њихов превоз ка унутрашњости Р Србије, односно ка Београду, као делу пута ка Западној Европи, у чему су спречени на државном путу другог А реда 259 из правца Димитровграда ка Пироту, у висини с. Градиште, где их је зауставила патрола СГП Димитровград око 23,15 часова, при чему је био свестан противправности свог дела и хтео његово извршење.“

У изреци првостепене пресуде наведен је и описан објективни елемент кривичног дела-радња омогућавања недозвољеног транзита кроз Р. Србију и то као у ставу 3. већег броја лица, као у конкретном случају, с обзиром да је према изреци пресуде окривљени омогућио транзит 23 страна држављанина, ирегуларна мигранта држављанина Сирије, што чини радњу извршења кривичног дела из члана 350. ст.3.у вези ст.2 КЗ и то у саизвршилаштву у смислу члана 33. КЗ са другим лицем осуђеним ББ, а наведена је и намера окривљеног да тиме себи прибави противправну имовинску корист у одређеној вредности, у износу од 200,00 евра, а осуђени ББ за себе и друге имовинску корист у износу од 4.000,00 евра по ирегуларном мигранту.

Свест окривљеног о противправности радње логично се огледа у скривању страних држављана без докумената, приликом њиховог превозења, у делу возила намењеном за терет, да их полиција не би открила, а обзиром да урачунљивост није доведена у питање, подразумева и вољу да свесном, конкретно предузетом активношћу оствари противправну имовинску корист коју је уговорио са другим окривљеним као крајњи циљ.

Стога из изреке првостепене пресуде јасно произилази свест окривљеног о радњи и воља да се она учини, што чини директан умишљај окривљеног, као и свест о противправности дела, при чему његова урачунљивост није доведена у питање, па самим тим изрека пресуде, поред описа радње кривичног дела, садржи и субјективне елементе кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен.

Имајући наведено у виду, Врховни суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца окривљеног неосновано указује.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана

438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитом доказу и то правноснажној пресуди Вишег суда у Пироту Спк 40/24 од 04.10.2024. године, која је донета на основу споразума о признању кривичног дела који је окр. ББ закључио са ВЈТ у Пироту.

Бранилац истиче да је наведену Спк 40/24 пресуду првостепени суд користио као доказ у погледу места, времена и начина извршења кривичног дела, а што је супротно закону јер пресуда донета по основу споразума о признању кривичног дела не може бити коришћена као доказ против другог окривљеног у истом кривичном поступку. По ставу браниоца, то је у супротности са одредбом члана 406. ЗКП јер се ради о виду нагодбе и договора да се реши кривичноправна ствар без утврђивања чињеница у контрадикторном поступку, па чињенице наведене у изреци пресуде, по основу споразума о признању кривичног дела, нису могле бити коришћене за доношење пресуде према окривљеном АА. Коришћењем наведене пресуде за утврђивање чињеничне грађе у поступку повређена је одредаба члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Милановић истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Нишу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 268/25 од 25.06.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 5, трећи став и страна 6 први став, другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Правилно је другостепени суд нашао да пресуда донета по основу споразума о признању кривичног дела за једног саизвршиоца не обавезује суд у погледу другог саизвршиоца и да се иста може користити као доказ, међутим, из наведене пресуде по основу споразума о признању кривичног дела за једног саизвршиоца и то изреке пресуде, се не могу утврђивати чињенице о времену, месту и начину извршења кривичног дела, како се основано у захтеву браниоца окривљеног наводи и одлука се не може заснивати искључиво на том доказу. Међутим, наведена пресуда Вишег суда у Пироту Спк 40/24 од 04.10.2024. године, која је донета на основу споразума о признању кривичног дела који је окр. ББ закључио са ВЈТ у Пироту, није једини доказ на коме се заснива пресуда, будући да је суд извео и ценио и друге доказе и то: исказ сведока ВВ, полицијског службеника СГП ..., крим.техничку документацију ПУ Пирот 308-683/2023 од 28.09.2023. године, потврду о привремено одузетим предметима ПУ Пирот – ОКП 5687923 од 28.09.2023. године, исказе сведока ГГ и ДД, одбрану окривљеног АА, па је очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда. Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на пресуди Вишег суда у Пироту Спк 40/24 од 04.10.2024. године, која је донета на основу споразума о признању кривичног дела који је окр. ББ закључио са ВЈТ у Пироту и како је по оцени Врховног суда, с обзиром на друге изведене доказе, очигледно да би и без овог доказа била донета иста пресуда, то овај суд налази да у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка

1) ЗКП, која би била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, наводима да је доношењем осуђујуће пресуде против окривљеног повређено начело *ne bis in idem*, јер је окривљени АА оглашен одговорним и осуђен за прекршај поводом истог догађаја јер је својим теретним возилом марке „...“ вршио превоз 23 лица – ирегуларна мигранта. Даље је навео да је чињенични основ догађаја који је предмет ова два поступка исти, па ни различит заштитни објект прекршаја и кривичног дела не доводи у сумњу испуњеност услова *idem* због постојања материјалног идентитета дела који није доведен у питање различитим идентитетом правне квалификације и заштићеног добра, па је оптужбу против окривљеног требало одбити.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је пресудом Прекршајног суда у Пироту Пр 2575/23 од 03.11.2023. године, окривљени АА оглашен одговорним да је „дана 28.09.2023.године, око 23,25 часова на Државном путу 2А реда 259, код села Градиште, од стране патроле Станице граничне полиције Димитровград, заустављено теретно моторно возило рег.ознаке.....марке „...“ којим је управљао. Том приликом је утврђено да је возач у затвореном простору возила, који се изнутра не може отворити, превозио 23 лица – ирегуларних миграната“, чиме је учинио прекршај из члана 117. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и прекршај из члана 332. став 1. тачка 58. истог Закона и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, уз упозорења у случају неплаћања наведене казне, као и трошкове прекршајног поступка и два казнена поена, како је то наведено у изреци пресуде.

Одредбом члана 117. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да се у затвореном простору возила које се не може изнутра отворити, не смеју превозити лица.

У конкретном случају се не ради о правноснажно пресуђеној ствари, па стога вођење кривичног поступка против окривљеног АА због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, а након окончања прекршајног поступка против окривљеног, по налажењу овога суда, не представља повреду начела *ne bis in idem*.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе, за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Из наведених одредби јасно произлази да је забрањено кривично гоњење или суђење за кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, а које су предмет дела које је већ правноснажно пресуђено.

Уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, Уставни суд Републике Србије је поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли вођење поступка против окривљеног због дела које произилази из истог животног догађаја представља повреду начела *ne bis in idem*, а ти критеријуми су: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција у прекршајном поступку по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*) и 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*).

Међутим, у новијој пракси Европски суд за људска права је у предмету А. и Б. против Норвешке, бр. 24130/11 и 29758/11, од 15.09.2016. године детаљно размотрио питање примене начела *ne bis in idem*, спроводећи тзв. тест довољно уске повезаности у садржинском и временском смислу и прихваћена је могућност да је изрицање различитих санкција од стране различитих органа које се односе на исто понашање у одређеној мери допуштено на основу члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, без обзира на постојање одлуке која има својство *res iudicata*, те да се комбинација санкција у тим предметима треба сматрати као целина. Стога, закључак је да члан 4. Протокола 7 Европске конвенције не искључује вођење два поступка, чак и до њиховог завршетка, ако су испуњени одређени услови.

С обзиром на напред наведено приликом оцене да ли је у конкретном случају дошло до повреде начела *ne bis in idem* неопходно је одговорити на следећа питања:

- 1) да ли су оба поступка која су вођена против неког лица вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је прва казна по својој природи казнено – правна;
- 2) да ли су дела због којих се неко лице казнено гони иста (*idem*);
- 3) да ли је постојала двострукост поступка (*bis*);
- 4) да ли су два поступка довољно тесно повезана у садржинском и временском погледу, а у оквиру којег је потребно утврдити следеће критеријуме:
 - да ли су различитим поступцима остварене усклађене сврхе које се међусобно допуњају и чине један јединствени поступак, те се тим поступцима обухватају различити аспекти противправног понашања,
 - да ли је дуалитет тих поступака предвидљива последица, како у праву тако и у пракси, истог оспораваног понашања (*idem*);
 - да ли су ти поступци вођени на начин како би се што више избегло дуплирање у прикупљању и оцени доказа, сарадњом између различитих надлежних тела како би се чињенице утврђене у једном поступку користиле у другом поступку, те
 - да ли је казна изречена у поступку који је први правноснажно окончан узета у обзир у поступку који је касније правноснажно окончан, и то на начин да укупан износ свих санкција буде сразмеран извршеном делу.

Тражећи одговор на прво питање, односно да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, Врховни суд, полазећи од мерила „Енгел“ налази да је прекршајни поступак вођен за дело које је по својој природи и тежини и сврси запрећене сакције представља кажњиво дело.

Питање утврђивања идентитета дела је кључно питање, с обзиром на то да се једним друштвено неприхватљивим понашањем могу истовремено угрозити различита заштићена добра, те остварити обележја два или више кажњивих дела, која могу бити у надлежности истог или различитих органа гоњења исте државе. Ово питање је нарочито важно у оним случајевима у којима би последице прешироког тумачења начела *ne bis in idem* биле штетне у заштити темељних друштвених вредности и сврси која се остварује у сваком појединачном казненом поступку.

Примењујући нове критеријуме те спроводећи тест довољно уске повезаности два поступка, Врховни суд налази да је кажњиво понашање окривљеног захтевало два одговора, како прекршајну санкцију због тога што је окривљени у затвореном простору возила, који се изнутра не може отворити превозио 23 лица – ирегуларна мигранта, тако и кривичну санкцију, због тога што је омогућио недозвољени транзит лица кроз Р. Србију и то 23 лица – ирегуларна мигранта, држављанина Сирије, у намери прибављања користи у износу од 200,00 евра, при чему је сваки одговор тежио остварењу различите сврхе, односно заштити различитих добара, из чега произлази да је предмет прекршајног и кривичног поступка био један животни догађај у којем су се остварила обележја два различита деликта и на тај начин се морају сматрати битно истим у смислу члана 34. став 4. Устава. Прекршајна санкција је представљала реакцију на то што се окривљени није придржавао прописа везаних за безбедност превоза лица, док

је кривична санкција имала сврху кажњавања због тога што је окривљени својим радњама, тачније тиме што је омогућио недозвољени транзит кроз Р Србију ирегуларних миграната, у сврху прибављања противправне имовинске користи, остварио елементе и кривичног дела. Друго, вођење двоструког поступка, уз могућност изрицања различитих санкција, било је предвидиво за окривљеног, који је морао знати да је кривично гоњење, као и изрицање прекршајне санкције било вероватно. Треће, Виши суд у Пироту је изводио доказе који су били релевантни за утврђивање кривичне одговорности окривљеног, а који нису били предмет разматрања Прекршајног суда.

Дакле, као прво, закључује се да су се у оба поступка оствариле усклађене сврхе које се међусобно допуњују и чине један јединствен поступак, као друго, вођење два поступка, уз могућност кумулативног изрицања различитих казни, било је предвидиво за окривљеног, који је од самог почетка морао знати да је кривично гоњење за наведено кривично дело, као и изрицање затворске казне, било могуће, чак и вероватно и као треће, избегнуто је дуплирање извођења доказа у ова два поступка.

Имајући у виду све наведено, окривљени није претрпео било какву несразмерну штету или неправду због вођења два поступка и санкционисање различитим санкцијама, а између прекршајног и кривичног поступка је постојала довољно блиска повезаност, како у садржинском, тако и у временском погледу, те се може сматрати да чине део јединствене целине.

Стога су, по налажењу Врховног суда, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Миловановића, којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда на штету овог окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, неосновани.

Бранилац, иако нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитим доказима, записницима о испитивању сведока ГГ и ДД пред ВЈТ у Пироту Кт 98/23 оба од 28.09.2023. године, исте образлаже повредом одредаба члана 11. став 3. и став 4. ЗКП, као и члана 98. став 6. ЗКП и члана 87. став 2. ЗКП, наводећи да је испитивање сведока обављено посредством преводиоца на турски језик, а матерњи језик ова два сведока је арапски језик, службени језик у Сирији. Поред тога, бранилац у захтеву полемисе и са садржином тако датих исказа сведока, дајући сопствену оцену да су исти идентични и да то није могуће у пракси, те да су наведени искази били кључни докази и да их је требало издвојити у смислу одредбе члана 84. став 1. ЗКП и члана 16. став 1. ЗКП, на који начин оспорава пресуде у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона које бранилац окривљеног истиче и то одредбе члана 11. став 3. и став 4. ЗКП, члана 98. став 6. ЗКП, члана 87. став 2. ЗКП, члана 84. став 1. ЗКП и 16. ЗКП, као и члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за

заштиту законитости окривљеног преко браниоца, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић